

HAFSBANDET, n. sing. def. De yttersta öarne, holmarne, skären eller punkterna af land emot hafvet. *I h.*, närmast öppna hafvet.

HAFSBORSTE, m. 2. pl. — *borstar*. Ett slags rörmask af Ringmaskarnes klass, i Medelhafvet. Spirographis penicillus.

HAFSDJUR, n. 5. Djur, som lever i hafvet.

HAFSER, håf's'r, m. sing. (fam.) En, som hafsar med hvad han har för händer. — *Syn.* Se *Starf*, m.

HAFSFISK, m. 2. Fisk, som lever i hafvet, ej i floder eller insjöar.

HAFSFISKE, n. 4. Fiske, som idkas på hafvet. Kallas så till skillnad ifrån Insjöfiske, Strömfiske. — Man säger äfv. Saltsjöfiske.

HAFSFRU, f. 2. Se *Sjöfru*.

HAFSFÅGEL, m. 2. pl. — *fåglar*. Benämning på de slags fåglar, som uppehålla sig vid kusten och lefva af fisk.

HAFSGRÄS, n. 5. Växtslägte af fam. Fucaee, hvartill höra en mängd arter, som isynnerhet finnas hopade i det så kallade Gråshafvet (se d. o.).

HAFSGRÖN, a. 2. Se *Sjögrön*.

HAFSGUD, m. 2. (myt.) En af hafvets manliga gudomligheter. I bestämd form, *H-en*, betyder ordet detsamma som Neptun.

HAFSGUDINNA, f. 4. En af hafvets qvinliga gudomligheter.

HAFSHVIRFVEL, m. 2. pl. — *hvirflar*. Ställe, der en hafsström råkar in emellan klippor och försättes i en kringsvängande rörelse, såsom: Maelströmmen i Norge.

HAFSHÅR, n. 5. (bot.) Örten Najas marina, som växer vid hafsstränder.

HAFSIG, håf'sigg, a. 2. 1) (om person) Som hafsar med hvad man har för händer. — 2) (om sak) Som röjer, utvisar hafsighet. — *Syn.* Se *Starfvoig*.

HAFSIGEL, m. 2. pl. — *iglar*. Se *Sjöborre*.

HAFSIGHET, f. 3. (fam.) Egenskapen att vara hafsig. — *Syn.* Se *Starfaktighet*.

HAFSIGT, adv. (fam.) På ett hafsigt sätt. — *Syn.* Se *Starfvoig*.

HAFSKALK, m. sing. (geol.) Kalksten på hafvets botten, tillkommen genom aflagring af kalkslam, som floderna föra med sig.

HAFSKANT, m. 3. 1) Trakt af ett land, belägen vid hafvet. Brukas med hänsyn till upp i landet belägna orter. *Han ämnar flytta ned till h-en.* — *Syn.* Hafstrakt. — 2) Det yttersta af ett land, emot hafvet. — *Syn.* Hafsstrand, Hafsbrädd, Hafsbyn.

HAFSKÄTT, c. 1. Fisk af ordn. Tvärmunta, med tjockt hufvud och munnen nära nosspetsen; liknar hajen; har i stället för tänder broskaktiga skifvor och fenor utan strålar, stjärt, som slutas med en lång tråd, och en lång, sågformig spets på nacken. Chimæra monstrosa.

HAFSKORK, m. 2. (nat. hist.) Ett slags korallpolyp, hvaraf en art i Ishafvet blir stundom tjock som en mansarm. Aleyonium.

HAFSKRÄFTA, f. 1. Se *Hummer*.

HAFSKRÄK, n. 5. Litet djur, som lever i hafvet.

HAFSKUST, m. 3. Kusten af ett land emot hafvet.

HAFSKÅL, m. sing. (bot.) En Tångart i norra hafven, som nyttjas till föda. Fucus esculentus.

HAFSLUFT, m. sing. (geol.) Luften, sådan den befinnes uppöfver hafvet eller på hafskusten.

HAFSLÖK, m. 2. Växt på södra Europas hafsstränder, med 2 till 3 fot hög blomstängel och många i en lång klase samlade röda eller hvita blommor samt en stor rund lök; känd för sin medicinska nytta. Scilla maritima.

HAFSMAN, m. 5. pl. — *män*, eller **HAFSMENNISKA**, f. 4. Ett människolikt djur, som på vissa kustorter påstås skola finnas i hafvet. Tros vara skälarten Phoca barbata.

HAFSMASK, m. 2. Mask, som lever i hafvet.

HAFSMUS, f. 5. pl. — *möss*. Ett slags ryggig ringmask, icke olik en fingerlång rätta, utan svans och ben, ofvanpå rundad och luden af hår, under platt; på sidorna besatt med präktigt metallglänsande borst. Aphrodite aculeata.

HAFSMÅSE, m. 2. pl. — *måsar*. En art af Måssläget, stor som en gås, ofvan svart, med hvita ben och hvitt hufvud; finnes endast i hafvet. Larus marinus. Kallas äfv. Hafstrut.

HAFSNEJONÖGA, n. 4. pl. — *ögon*. En art af fisksläget Nejonöga, alnslång och till färgen marmorerad; har välsmakligt kött. Petromyzon marinus.

HAFSNYMF, f. 5. (myt.) Nymp, som troddes bo i hafvet.

HAFSNÅL, f. 2. Taggfenig fisk, 1 fot lång, smalare än en gåspenna, rund, mjuk, med blott en ryggfena; fläckigt grönaktig; vistas i alla europeiska haf. Syngnathus ophiodion. Kallas äfv. Trind Kantnål.

HAFSNÄSSLA, f. 4. Stråldjur, tillhörande 5:dje klassen af dessa djur. Brukas ofta i plur. såsom benämning på hela denna klass (Aculephæ).

HAFSORM, m. 2. 1) Ett slags ofantligt stor orm, som efter flera personers uppgifter skall finnas i hafvet. Dess tillvaro betviflas dock ännu. — 2) *Indiska H-en*, orm med gifttänder, stjerten plattad från sidorna och tjenlig till simning; svart med gula fläckar eller buk.

HAFSREGNBÅGE, m. 2. pl. — *bågar*. Regnbåge, som visar sig på hafvet, då i stormig väderlek vattnet fördelas i fina droppar, men har blott två färger, gult och grönt.

HAFSRYMD, f. 3. Större eller mindre rymd af hafvets yta.

HAFSÄLT, n. sing. Salt, som genom af-dunstning erhålles af hafvets vatten.

HAFSSANDSTEN, m. sing. Sandsten i hafvet, bildad af hafssanden genom kalkartade bindningsmedel.

HAFSSILKE, n. 4. (bot.) Slägte af Vattenalgerna, med ganska många arter. Ceramium.

HAFSSIMPA, f. 1. En art Simpa, 1 fot lång, med mycket bredt hufvud, henen röd på undersidan, med hvita fläckar; har ganska hvassa spetsar på gällock och fenstrålar. Cottus Scorpius.

HAFSSIPPA, f. 1. (nat. hist.) Ett slags kött-polyp, 3—5 tum hög och fästad vid klippor i hafvet några fot under vattenytan. En del bränna likt Hafsnässlorna, hvarföre de äfven fått detta namn. Actinia senilis.

HAFSSKEN, n. 5. Se *Castor och Pollux*, 3.

HAFSSKÅL, m. 2. Ett djurslägte, hörande till de skälartade däggdjuren. Halichoerus.

HAFSSKÖLDPADDA, f. 1. En art ganska stor Sköldpadda, som vistas i hafvet, med fötter, liknande fenor.

HAFSSLÅNGA, f. 4. Ett örtslägte vid hafsstränder, med blommorna på bladen, utan skaft. Zostera maritima. Kallas äfven Tång, Hafstång, men bör ej förblandas med den egentliga Tången (Fucus).